

Sygn. akt IX W 4295/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: sekr. sąd. Anna Ostromecka

bez obecności oskarżyciela publ.

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia i 19 lutego 2016 r. sprawy

M. Z.

syna Z. i K. z domu F.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że:

w dniu 05 października 2015 r., ok. godz. 01⁰⁵ w O. na ul. (...) kierując pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...) pozostawił pojazd w strefie zamieszkania w miejscu innym niż do tego wyznaczone

- tj. za wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 2 pkt. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

ORZEKA:

I. obwinionego **M. Z.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 2 pkt. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. **97 kw** skazuje go na **karę 100,- (sto) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 30,- (trzydzieści) złotych.**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W nocy z 4 na 5 października 2015 r., funkcjonariusze Wydziału Interwencyjnego K. w O. S. G. (1) i D. Z. (1) zostali skierowani przez dyżurnego K., w związku z telefonicznym zgłoszeniem, do ustalenia pojazdów, które mają parkować poza wyznaczonymi miejscami w strefie zamieszkania przy budynkach nr (...) przy ul. (...) w O.. Patrolując wskazany rejon ujawnili ok. 70 pojazdów, które były zaparkowane poza wyznaczonymi miejscami postojowymi w rejonie obowiązywania tego znaku. Wśród tych pojazdów ujawnili zaparkowany w taki sam sposób, przy budynku przy ul. (...), samochód m-ki M. (...) o nr rej. (...). W toku czynności wyjaśniających prowadzonych w tej sprawie ustalono, że pojazd ten należy do obwinionego M. Z., a wobec nieprzyjęcia przezeń proponowanego mu mandatu w kwocie 100,- zł skierowany został p-ko niemu wniosek o ukaranie z art. 97 kw.

(dowody: zeznania świadków – S. G. k.37-38, D. Z. k.38, K. C.-G. k. 51-51v, Z. C. k. 51v; wydruk z bazy (...) k.3, notatka urzędowa k. 1-2, kserokopie mapy geodezyjnej k.16-21,25-26; pismo firmy (...) – k. 22; kopia decyzji nr (...) – k. 23-24; mapy geodezyjne i pismo przedłożone przez świadka G. K. – k. 42-50)

W związku z powyższym R. R. stanął pod zarzutem popełnienia wykroczenia z art. 97 kw. w zw. z art. 49 ust. 2 pkt 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Wyjaśnił, iż znak drogowy „strefa zamieszkania” ustawiony przed wjazdem na osiedle gdzie mieszka, zgodnie z przepisami ruchu drogowego może być ustawiony tylko na drogach publicznych. Jak ustalił on na mapach geodezyjnych działka na której usytuowany jest m. in. jego blok oznaczona jest na mapach symbolem B- tereny mieszkaniowe. Oznacza to, że nie są to drogi i tym samym nie można tego terenu uznać za strefę zamieszkania. Jego zdaniem kierowcy innych samochodów ujawnionych przez Policjantów tej nocy nie zostali ukarani za to samo wykroczenie

(dowód: wyjaśnienia obwinionego k.37-37v).

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego w zakresie, w jakim nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, w świetle ustaleń poczynionych przez Sąd nie zasługują na wiarę. Tak naprawdę samego faktu parkowania swoim pojazdem poza wyznaczonym do tego miejscem obwiniony nie kwestionuje, twierdzi jedynie, że znak D-40 ustawiony przed wjazdem na osiedle został ustawiony bezprawnie.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż obwiniony zaparkował swój samochód m-ki M. poza wyznaczonym do tego miejscem w pobliżu budynku przy ul. (...) w O.. Wskazują na ten fakt zeznania obojga świadków – funkcjonariuszy Policji: S. G. (1) i D. Z. (1), które znajdują potwierdzenie w dowodzie z dokumentu w postaci notatki urzędowej sporządzonej przez nich z przedmiotowej interwencji.

Sąd w całości podzielił powyższe zeznania uznając, iż są one spójne i logiczne, a także znajdują potwierdzenie w pozostałych zgromadzonych w niniejszej sprawie dowodach. Podobnie Sąd ocenił zeznania świadków - Z. C. – funkcjonariusza Policji prowadzącego czynności wyjaśniające w niniejszej sprawie i K. G. – mieszkanki tego samego osiedla co obwiniony, która zbulwersowana ilością pojazdów parkujących wbrew przepisom złożyła telefoniczne zgłoszenie interwencji.

Sąd uznał, że zeznania świadka G. K. (2) mimo, że świadek zadał sobie dużo trudu i przygotował nawet własne opracowanie na temat parkujących na tym osiedlu pojazdów, są jednak mało przydatne dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Świadek skupił się tak naprawdę na postulatach de lege ferenda dotyczących sposobu organizacji ruchu na osiedlu, które przy obecnie obowiązującym stanie prawnym, obowiązującym na tym osiedlu oznakowaniu są jedynie rozważaniami teoretycznymi.

Podobnie jako mało ważne z punktu widzenia meritum niniejszej sprawy Sąd uznał rozważania obwinionego i tego świadka na temat rzekomego nieprawidłowego oznakowania wyznaczonych miejsc postojowych na tym osiedlu.

Sąd uznał zgromadzone w niniejszej sprawie dokumenty za wiarygodne dowody w pełni podzielać ich treść.

Oceny zachowania obwinionego zatem należy dokonywać przez pryzmat obowiązujących przepisów prawa. Zgodnie z dyspozycją tzw. słownikiem wyrazów ustawowych określonym w przepisie art. 2 pkt 16 ustawy Prawo o ruchu drogowym strefą zamieszkania jest obszar obejmujący drogi publiczne lub inne drogi, na którym obowiązują szczególnie zasady ruchu drogowego, a wjazdy i wyjazdy oznaczone są odpowiednimi znakami drogowymi. Użyte w tej definicji sformułowanie dotyczące „dróg publicznych lub innych dróg” nie odwołuje się do definicji drogi w rozumieniu geodezyjnym, jak przekonywał obwiniony, a w rozumieniu przepisów art. 2 pkt 1-3 cyt. ustawy Prawo o ruchu drogowym i ustawy o drogach publicznych. Analizując te pojęcia przy uwzględnieniu zarówno map geodezyjnych

stanowiących integralną część projektu budowlanego tego osiedla, jak i przede wszystkim treści decyzji o pozwoleniu na budowę (Decyzja nr (...) z dnia 10.08.2010 r.) można z całą stanowczością stwierdzić, że na terenie tym zostały wyodrębnione drogi spełniające wymóg „innych dróg” w rozumieniu definicji o której mowa w art. 2 pkt 16 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Co więcej wskazaną wyżej decyzją z dnia 10 sierpnia 2010 r., zatwierdzony został projekt organizacji ruchu na tym osiedlu, na którym wyraźnie zaznaczono umieszczenie znaków D-40 i D-41. Tym samym w przekonaniu Sądu nie ma żadnych uzasadnionych podstaw do twierdzenia, że na wskazanym osiedlu nie było podstaw prawnych do ustanowienia strefy zamieszkania. W dniu zdarzenia, czego nie kwestionuje również obwiniony, zarówno wjazd na to zamknięte osiedle jak i wyjazd były oznakowane prawidłowo przywoływanymi wyżej znakami pionowymi D-40 i D-41.

Ponadto sam obwiniony nie zakwestionował faktu postoju w przedmiotowym miejscu.

W związku z powyższym Sąd uznał, iż twierdzenia obwinionego odnośnie nieprawidłowego oznakowania osiedla na którym mieszka wynikają z niezrozumienia i błędnej interpretacji przez M. Z. obowiązujących przepisów prawa.

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozostawia żadnych wątpliwości, co do tego, że obwiniony w dniu 05 października 2015 r. około godziny 01⁰⁵, w O. ul. (...), kierując pojazdem marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) pozostawił pojazd w strefie zamieszkania w miejscu innym niż do tego wyznaczone. Swoim zachowaniem obwiniony wyczerpał znamiona wykroczenia stypizowanego w art. 97 kw. w zw. z art. 49 ust. 2 pkt 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Na wymiar kary ma wpływ nagminność popełnienia przez kierowców tego typu wykroczeń, co narusza ustalony porządek na drogach oraz znacznie utrudnia możliwość poruszania się po tym osiedlu np. matek z wózkami na co uwagę zwracała zgłaszająca tę interwencję K. C.- G.. Ponadto obwiniony doskonale wiedział o stanowisku w tej kwestii choćby administratora osiedla, który już dużo wcześniej informował poprzez umieszczenie ogłoszeń o konieczności dostosowania się do obowiązującego oznakowania (k. 43)

Przy wymiarze kary jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę uprzednią niekaralność obwinionego za wykroczenia i przestępstwa w ruchu drogowym (oświadczenie k.37).

W związku z powyższym wymierzona obwinionemu kara grzywny w wysokości 100 złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu i zawinienia, a także spełni swoje cele w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983r. Nr 49, Poz. 223 ze zm.) Sąd obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 złotych i opłatą w kwocie 30 złotych uznając, iż jego sytuacja rodzinna i materialna pozwala mu na poniesienie tego ciężaru.